

Motion till riksdagen 2010/11:Kr244

av **Thomas Finnborg (M)**

Radio- och tv-avgiften

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om radio- och tv-avgiften.

Motivering

När tv-licensen infördes 1956 byggde den på en logik som var lätt att försvara. Tv-innehav var synonymt med att kunna ta emot Sveriges Televisions sändningar – och endast Sveriges Televisions sändningar – och det var naturligtvis inte gratis att göra program för tv. Finansiering via en avgift som togs ut av dem som de facto nyttjade SVT:s tjänster – d v s dem som ägde en tv – måste ha setts som såväl naturligt som förnuftigt.

Idag är läget annorlunda. Tv-licensen har hunnit byta namn till tv-avgift och, så sent som 2010, till radio- och tv-avgift. På andra områden har utvecklingen gått snabbare och de senaste tjugo åren har inneburit enorma förändringar, både sett till bredden i medieutbudet och till antalet distributionskanaler.

Det är idag möjligt att titta på tv dygnet runt utan att ta del av public service-kanalernas utbud. Samtidigt är det möjligt att titta på SVT-program på sin dator eller i sin mobiltelefon utan att äga en tv – och utan att betala tv-avgiften. Helt klart är att det föråldrade synsätt som sätter likhetstecken mellan tv-innehav och konsumtion av public service-program är i behov av en översyn.

Diskussioner förs ofta om själva grundtanken med public service, och det finns många olika åsikter om såväl omfattning som huruvida rätten till finansiering från tv-avgiften ska vara förbehållen Sveriges Television och Sveriges Radio eller om även andra aktörer ska kunna ta del av medlen. Det är en fråga som är nog så intressant, men den är delvis skild från den problematik som den här motionen syftar till att lyfta. Det system vi har idag kommer sannolikt

Fel! Okänt namn på

att leva kvar under överskådlig tid. En fråga som däremot måste anses vara högaktuellt, med bakgrund just i den tekniska och kommersiella utvecklingen, är den om hur själva systemet ska finansieras.

Min mening är att tv-avgiften på sikt bör avskaffas till förmån för en finansiering via skattsedeln. En sådan modell löser visserligen inte problemet med att människor tvingas finansiera ett programutbud de inte själva har något intresse av men det är å andra sidan en ordning som accepteras på andra områden – även den som inte äger en bil är med och finansierar våra vägar och den som inte har barn bidrar till barnomsorgen. Det man däremot slipper är den godtyckliga kopplingen till själva tv-innehavet som av många anses förlegad.

En sådan modell skulle också innebära andra fördelar. Den kontrollapparat som idag existerar enbart för att administrera radio- och tv-avgiften och kontrollera att den betalas in skulle kunna avskaffas med kostnadsbesparingar som följd. Man skulle också slippa problemet med att de som plikttroget betalar sin avgift även får bära kostnaden för dem som inte gör det, trots tv-innehav. Att flytta över kostnaden från ett särskilt system och istället lägga den på skatten gynnar även hushåll med låga inkomster.

Kanske viktigast av allt är att vi med en sådan här förändring slipper den utvecklingen som jag befärar kan vara alternativet, nämligen att systemet blir ännu mer byråkratiskt och resulterar i att även annan teknik omfattas av tv-avgiften.

Så länge tillhandahållandet av ett public service-utbud av program för radio och tv betraktas som en av statens skyldigheter gentemot sina medborgare bör finansieringen återspegla det förhållandet. Kopplingen till tv-innehavet är förlegad.

Stockholm den 26 oktober 2010

Thomas Finnborg (M)